

TARU, ILMARI JA PENTTI MANNISEN RAHASTO

Lahjakkaiden nuorten tukemiseen

Rahasto perustuu tohtorinrouva Taru Mannisen (o.s. Hakkarainen, 26.11.1892–24.10.1963) lahjoitukseen 1947 puolisonsa, filosofian tohtori Ilmari Mannisen (2.9.1894–14.6.1935) ja poikansa Pentti Mannisen (5.6.1921–9.8.1941) muiston kunnioittamiseksi. Rahasto tukee nuorten opintoja ja nuoria kansatieteen tutkijoita.

Taru Mannisen vanhemmat olivat talonomistaja Aaro Hakkarainen ja Hilda Kähkönen. Hän solmi vuonna 1919 avioliiton Ilmari Mannisen kanssa. He saivat pojan, Pentti Justuksen, mutta tämä oli sairaalloinen ja kuoli nuorena.

Ilmari Justus Andreas Manninen syntyi Viipurissa, ja hänen vanhempansa olivat rovasti Salomon Manninen ja Elisabet Kolkkanen. Ilmari valmistui ylioppilaaksi 1912, filosofian kandidaatiksi 1916, lisensiaatiksi 1922 ja tohtoriksi 1932. Hän toimi Naantalin yhteiskoulun rehtorina 1919–1922, minkä jälkeen siirtyi Viron kansallismuseon johtajaksi. Virossa vietettyjen kuuden vuoden jälkeen hän palasi Suomeen kansallismuseon kansatieteellisen osaston johtajaksi. Samaan aikaan hän toimi Helsingin yliopiston suomalais-ugrilaisen kansatieteen vt. professorina 1929–1931, ja hän oli myös kansatieteen dosentti Tarton yliopistossa 1924–1928 ja Helsingin yliopistossa 1929–1935.

Ilmari Manninen oli Suomen eturivin kansatieteilijöitä, joka tunnettiin hyvin Euroopassakin. Hän julkaisi runsaasti merkittäviä tutkimuksia, joista Die Sachkultur Estlands oli parhaita yhdestä kansasta kirjoitettuja monografioita. Suomen historian näkökulmasta hänen tutkimuksensa Pohjois-Karjalan taloudesta on erittäin arvokas.

Mannisella oli tekemässä mielenkiintoista tutkimusta Balkanilla, kun hän kuoli yllättäen. Taru Manninen sijoit-

Taru Mannisen muotokuva paljastettiin 7.11.1953. Taru Mannisen vieressä professori Yrjö Reenpää ja oikealla kuvaveistäjä Kallio. Kuva: SKR.

ti miehensä henkivakuutuksesta saamansa varat kiinteistöön, jonka myöhemmin lahjoitti Suomen Kulttuurirahastolle. Hän hoiti lahjoittamansa talon asioita kuolemaansa saakka.

Taru Manninen oli hyväsydäminen, seurallinen ja värikäs persoona: kuin spektri, josta valo taittui monin eri tavoin. Hänessä oli monta erilaista piirrettä ja eri ihmiset saivat hänestä hyvin erilaisen kuvan. Hän otti asioihin voimakkaasti kantaa, joko puolesta tai vastaan. Ystävät merkitsivät hänelle paljon, ja hän tuki heitä sekä julkisesti että salaa.

Taru ja Ilmari Manninen olivat yhtä mieltä siitä, että omaisuus annettaisiin Kulttuurirahastolle heidän ja heidän poikansa nimeä kantavaksi rahastoksi. Pojan muisto ohjasi Taru Mannisen suuntaamaan varat nuorten opiskeluun. Hänen muotokuvansa paljastettiin 7.11.1953, ja se oli Suomen Kulttuurirahaston 60-vuotislahja.

Osuuskunta Sigillum/Seija A. Niemi

SUOMEN KULTTUURIRAHASTON tehtävä on suomalaiskansallisen henkisen ja taloudellisen viljelyn vaaliminen ja kehittäminen. Kulttuurirahasto muodostuu Säätiöstä (perustettu 1939) ja Kannatusyhdistyksestä (perustettu 1937). Säätiön sisällä toimii keskusrahasto ja 17 maakuntarahastoa. Kulttuurirahasto jakaa apurahoja ja palkintoja tieteen ja taiteen tekijöille sekä kulttuurielämän eri aloille toimiville henkilöille ja yhteisöille. Apurahojen ohella Kulttuurirahastolla on myös omaa kulttuuritoimintaa. Lisätietoa www.skr.fi.